

ТРИ

ВЕДМЕДИ

TRY VEDMEDI

CARDINAL SLIPYJ CATHOLIC SCHOOL
35 GLENROY AVENUE
ETOBICOKE, ONTARIO M8Y 2M2
Telephone 236-1264

THE THREE BEARS

ТРИ ВЕДМЕДИ

Xenia Turko

JOSYF CARDINAL SLIPYJ
35 WEST DEANE PARK
ETOBICOKE ONT M9B 2R5
TEL 396-5413

413

Illustrated by

Lilea Wolansky-Hornjatkevyc
after Olena Kulchytska
"Svit Dytyny" Lviw 1920.

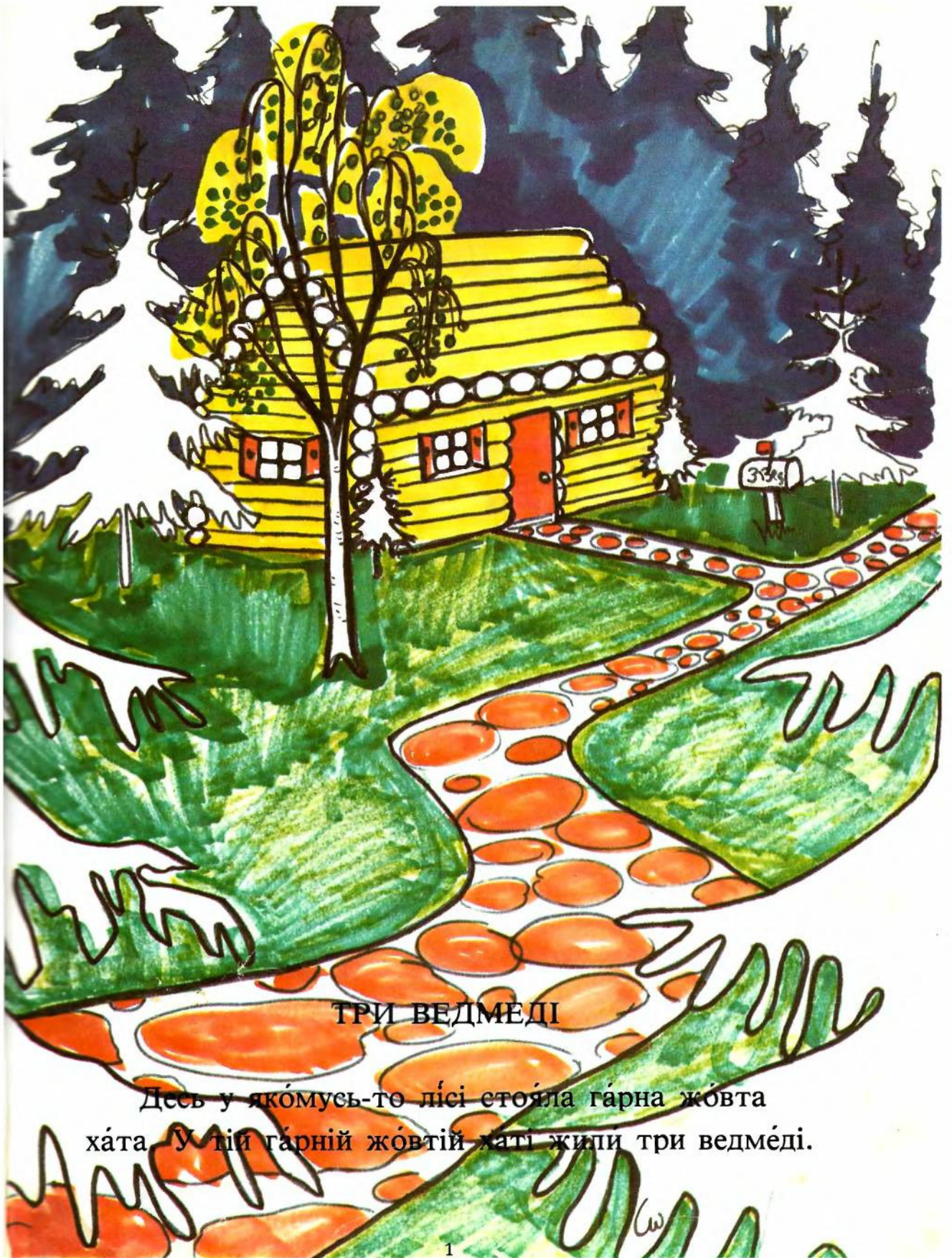
ACKNOWLEDGMENTS

Grateful acknowledgment is made to Yar Slavutych and Andrij Hornjatkevyc for their editing of the text and to Helen Grekul for her suggestions regarding the content of the book.

PUBLISHED BY ALBERTA EDUCATION, EDMONTON
and the
MULTICULTURALISM DIRECTORATE,
DEPARTMENT OF THE SECRETARY OF STATE,
OTTAWA

© Her Majesty the Queen in right of the
Province of Alberta, Department of Education
1977

Printing: Metropolitan Printing
Edmonton, Alberta

ТРИ ВЕДМЕДІ

Десь у якомусь-то лісі стояла гарна жовта хата. У цій гарній жовтій хаті жили три ведмеді.

Найбільший —

це був ведмідь-тато.

Трохи менша була ведмедиха-мама.

А найменше було ведмежата-дитина.

Одного разу, коли ведмідь читав газету, а ведмежя бавилося, ведмедиха зварила кашу й сказала:

— Хто допоможе мені подати на стіл?

— Ході, Ведмежátkо, — сказáв ведмідь. —
Ми помóжемо ма́мі. Я подáм мискі́, а ти
подáй ложкí. — Так вони́ й зробіли.

Годі ведмедиха принесла кашу до столу.
Перше вона наповнила найбільшу миску
ведмедеві, потім вона наповнила меншу миску
собі, нарешті вона наповнила найменшу миску
ведмежаті.

— У-ра-а! Ка́ша вже на столі! — радісно
закри́чало ведмежа́. — Я вже хо́чу їсти! — І
ведмежа́ взяло́ найме́ншу ло́жечку і хотіло
їсти ка́шу.

— Ой! Уважа́й! — скри́кнула ведмеді́ха. —
Ка́ша ще гаря́ча!

— Так, гаря́ча. Ще й дуже́ гаря́ча. Не
мо́жна їсти, — сказа́в ведмі́дь. — Хо́дімо на
прогу́лянку, по́ки ка́ша не вісти́гне.

І три ведмеді пішли в ліс на прогулянку —
великий ведмідь, менша ведмедиха й мале ведмежя.

Того самого соняшного ранку вийшла зі своєї хати малá дівчина, Марійка.

— Я йдú в лiс на прогулянку, мамо, — сказала вона своїй мамi.

— Дóбре, Марійко, — сказала ма́ма. — Але не йди далéко в лiс, бо мóжеш заблудiти.

Але Марійка тiльки махнула рукою i побiгла стéжкою в лiс.

У лiсi Марійку все цiкавило — висóкi дерева, гáрнi квiти, спiв пташóк. Вона забула, що ма́ма їй казала, i бiгла все дáльше й дáльше в лiс.

ВУЙКО БУРМИЛО

Ра́птом у лісі Марі́йка побачила гáрну жо́вту ха́ту.

— Ціка́во, хто тут живе́? — поду́мала вона́
й загля́нула у вікно́. — Гм, ніко́го не відно.

Тоді Марійка побігла до дверей.

Стук, стук! Стук, стук! — Чи хтось удома? — спитала вона.

— Тіхо, нічого не чути. Мабуть нікого немає вдома, — подумала Марійка і спробувала відчинити двері.

Двері відчинилися! І Марійка
увійшла в хату.

У хаті Марійка побачила стіл, а на столі три миски з кашею і три ложки. Біля великої миски була велика ложка, біля меншої миски була менша ложка, а біля найменшої миски була найменша ложка.

— О-о-о! Як гарно пахне каша! — сказала дівчина. — А я така голодна! Мені вже їсти хочеться.

І Марійка взяла найбільшу лóжку й покуштувала кáшу ведме́дя.
— Ух! — скрікнула вона. — Пече! Ця кáша загаря́ча!

Пóтім вона взяла мéншу лóжку й покуштувала кáшу ведмеді́хи.
— Ой-й! І ця кáша загаря́ча, — сказа́ла вона.

Нарéшті Марі́йка взяла найме́ншу лóжку й покуштувала кáшу ведмежа́ти.

— М-м-м! Ця каша якраз добра! Ні гаряча,
ні холодна. Якраз добра і така смачна! — сказала Марійка.
І вона з'їла всю кашу з найменшої миски.

В іншій кімнаті Марійка побачила три крісла — велике крісло для великого ведмедя, менше крісло для меншої ведмедіхи, і мале крісло для малюго ведмежати.

Марійка сіла на велике крісло.
— Ух! Тверде! — скрикнула
вона.

Тоді вона сіла на менше крісло.
— Зам'яке! — сказала вона.

Нарешті Марійка сіла на найменше крісло.

— Це крісло якраз добре! Ні затверде, ні зам'яке, якраз добре, — сказала вона й почала гойдатися.

Гой-да, гой-да, гой

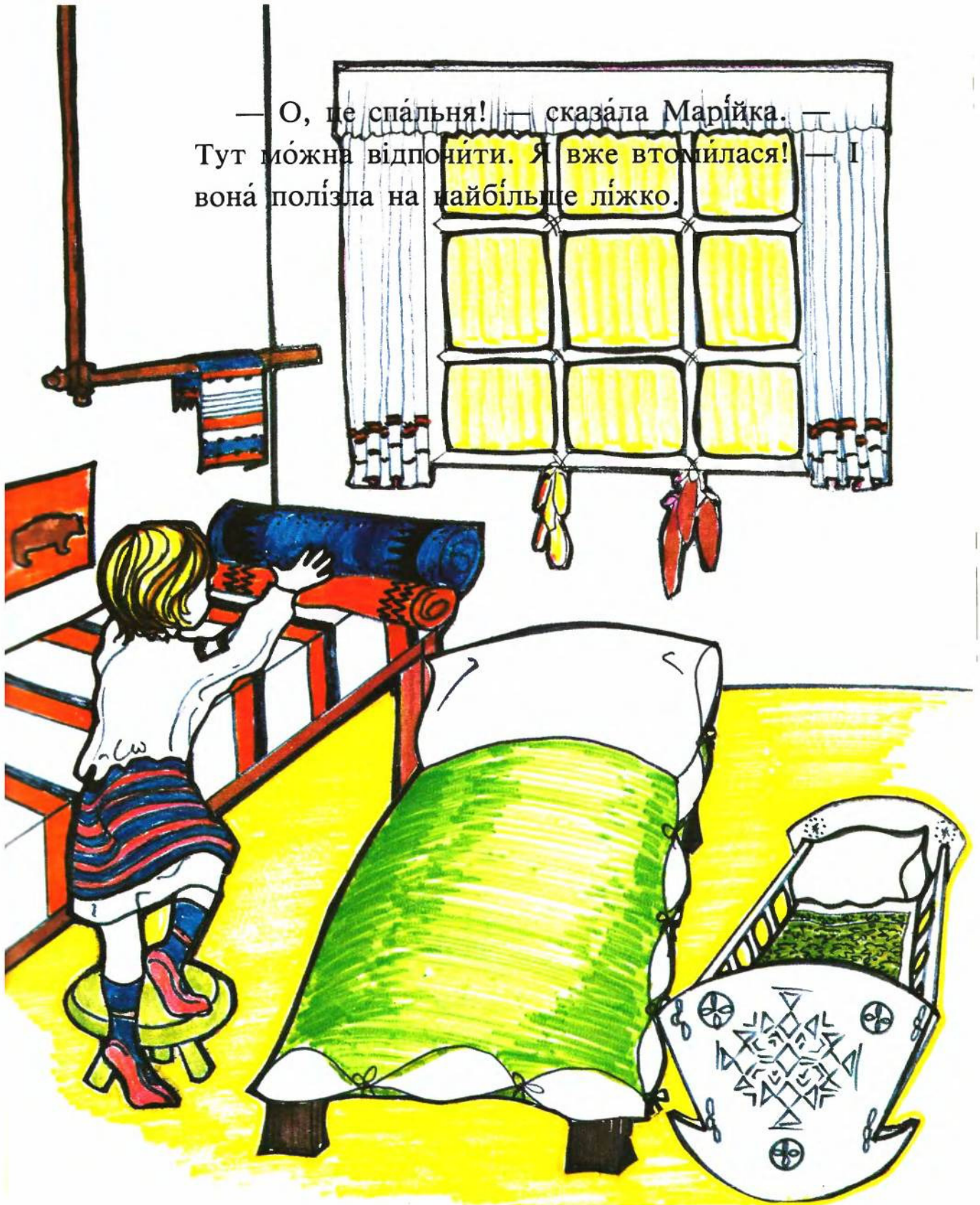
Раптом крісло затріщало — Трісь! Трісь! І Марійка впала на підлогу. Малé крісло поламалося!

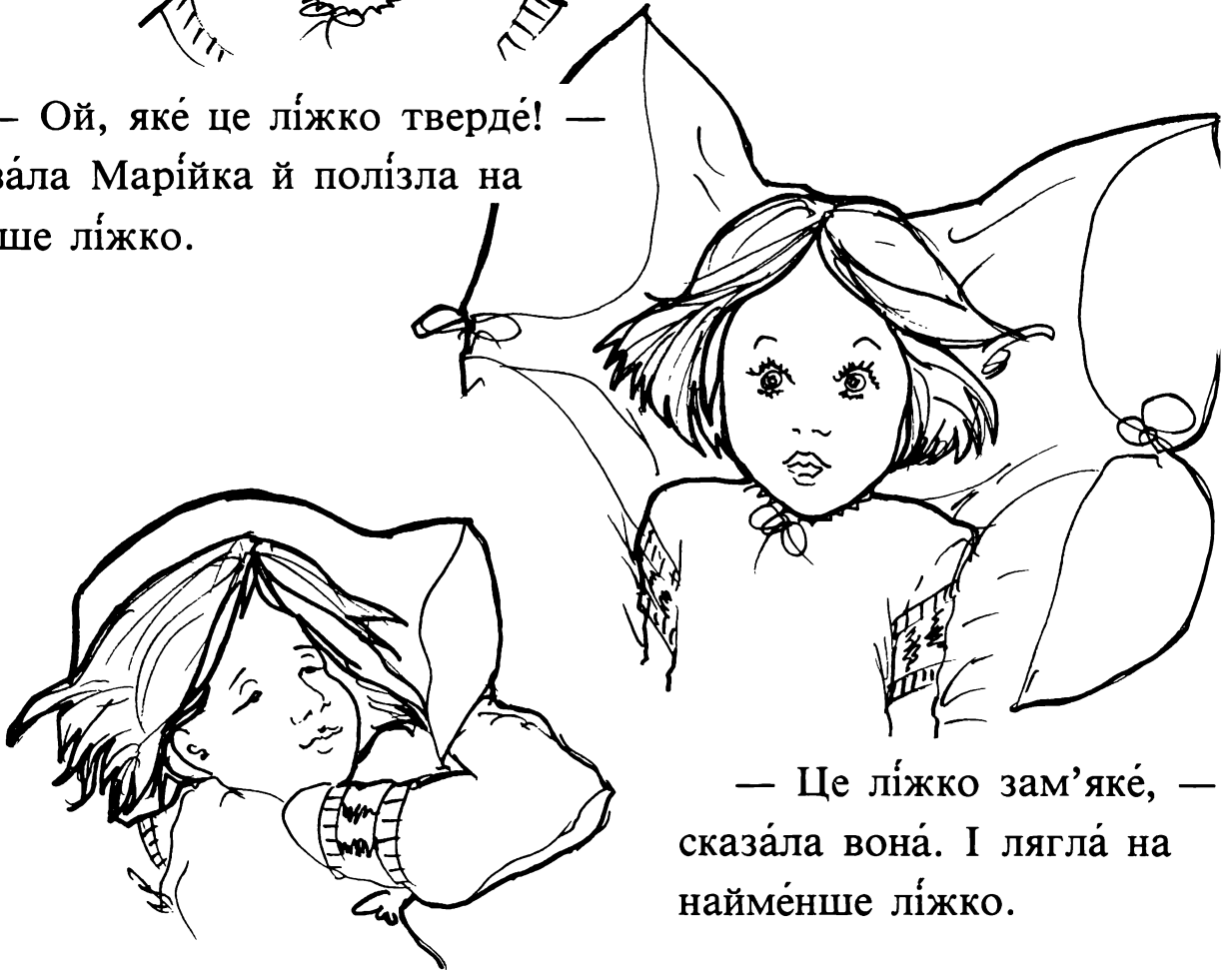
— Ой-ой-ой! Що я наробила!?! — заплакала дівчина і швидко побігла в іншу кімнату.

— О, це спальня! — сказала Марійка.
Тут можна відпочити. Я вже втомилася!
І вона полізла на найбільше ліжко.

— Ой, якé це лі́жко тверде! —
сказáла Марі́йка й полі́зла на
ме́нше лі́жко.

— Це лі́жко зам'яке, —
сказáла вона́. І лягла́ на
найме́нше лі́жко.

— Це лі́жко якра́з до́бре, — позіхну́ла
вона́. — Ме́ні так хо́-очеться спа́-ати... .

І Марійка заснула в малому
ліжку ведмежати.

Коли Марійка спала, три ведмеді вернулися з прогулянки.

— Двері відчинені! Чи ми не зачинили дверей? — запитав ведмідь.

— Мені здається, що ми зачинили, — відповіла ведмедиха. — То певно вітер їх відчинив.

— А може тут хтось був? — сказало ведмежя.

Три ведмеди увійшли в хату й підійшли до стóлу.

— Хто їв мою кашу? —
закричав ведмідь своїм грубим голосом.

— А хто їв мою кашу? —
закричала ведмедіха тоншим голосом.

— У-гу-гу-гу... Хто з'їв мою кашу? —
заплакало ведмежя зовсім тоненьким голосом.

Тоді три ведмеді увійшли в кімнату, де
були крісла. Ведмідь знову закричав своїм
грубим голосом:

— Хто сидів на моєму кріслі?
Хто скінув газету з крісла?

А ведмедіха собі закричала:
— Хто це тут був? Хто сидів
на моєму кріслі?

— У-гу-гу-гу... А хто поламав моє крісло? —
знову заплакало мале ведмежя.

Три ведмеди побігли в спальню.

— Хто лежав на
моєму ліжку? —

закричав ведмідь.

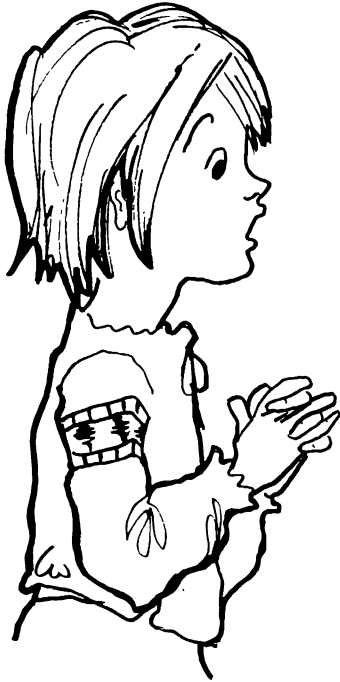
— Хто лежав на моёму ліжку? —
закричала ведмедха.

— А хто...? Ось вона! Ось вона! —

гóлосно закричáло ведмежá. І три ведмéді прибíгли до малóго ліжка, в якóму спáла Марíйка.

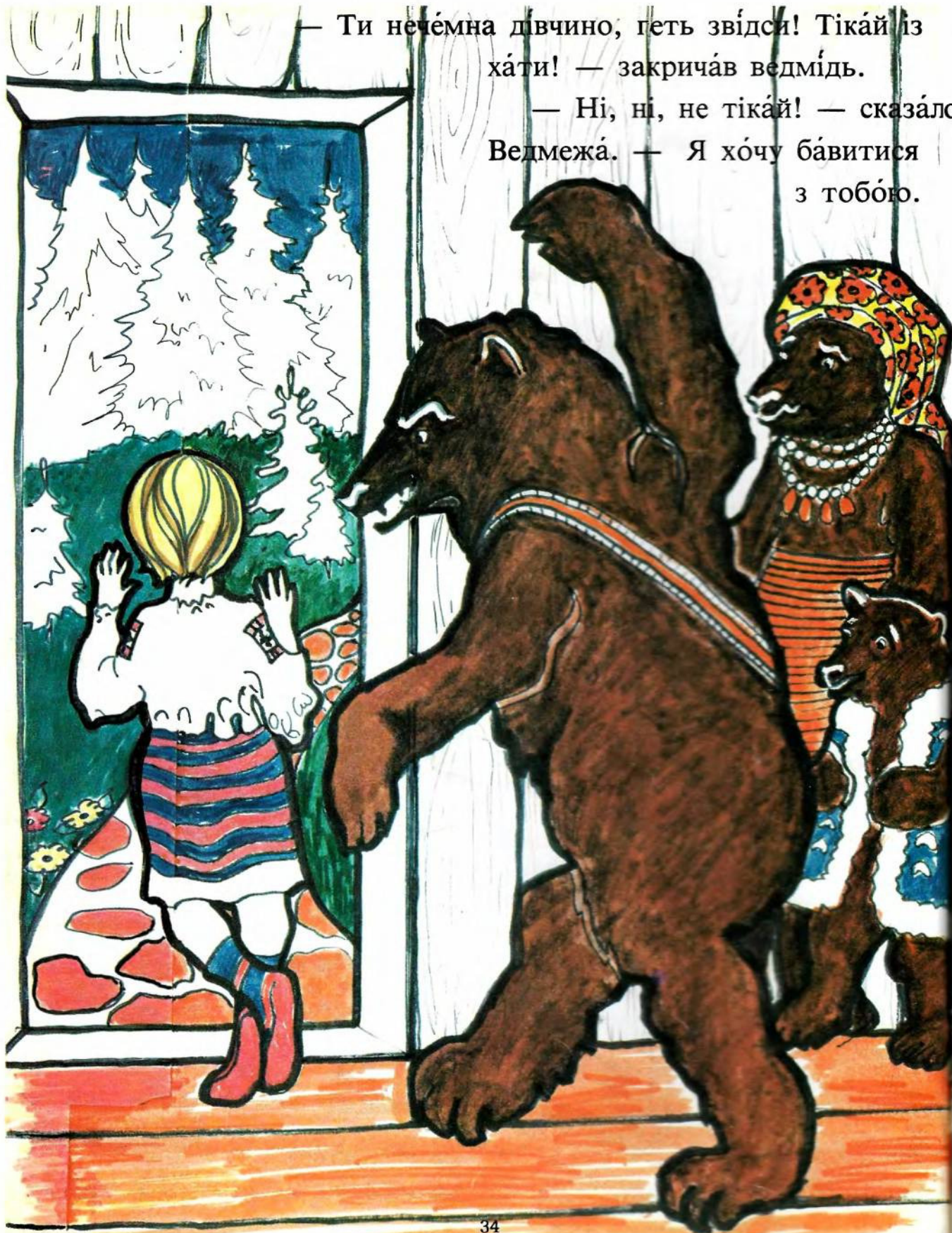

Від кріку Марíйка прокінулась. Як тільки вона побáчила трьох ведмéдів, вона дúже злякáлася.

— Ой, ма́мо! —
закричáла вона і скóчила з ліжка.

— Ти нечёмна дівчино, геть звідси! Тікай із хати! — закричав ведмідь.

— Ні, ні, не тікай! — сказало Ведмежя. — Я хочу бавитися з тобою.

Але перелякана дівчина його не чула. Вона
вїбігла з хати в ліс і бігла, бігла стéжкою
додóму, аж до ма́ми.

Удо́ма Марі́йка розказа́ла ма́мі, що з не́ю ста́лося у га́рній жо́втій ха́ті, де жили́ три ведме́ді.

— До чужо́ї ха́ти не мо́жна захо́дити, якщо́ в ха́ті нема́є ніко́го, — сказа́ла ма́ма. — Ходи́мо пере́просіти ро́дину ведме́дів.

Ма́ма взяла́ Марі́йку за ру́ку, а Марі́йка взяла́ кві́ти. І вони́ пішли́ до ха́ти ведме́дів.

Три ведмеді вийшли їм назустріч.

